

# РЕШЕНИЕ

№ 29237

гр. София, 21.07.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав, в**  
публично заседание на 20.07.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Николай Димитров**

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7868** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.  
Образувано е по жалба от Ю. П. Г., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.12, чрез адв. С. М. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM -1991491/14.06.2026 година по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП на Старши полицай към СДВР РУ 06, с която е наложена ПАМ-прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца до 1 година.

В жалбата е посочено, че ЗППАМ не съответства на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че не са били налице фактическите основания за издаване на процесната заповед и материално правните предпоставки за издаване на акта. Излагат се и доводи за нарушения на процесуалните правила. Моли се ЗППАМ да бъде отменена, като неправилна и незаконосъобразна. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С. М., която излага доводи, че не са налице материално правните предпоставки по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, а именно към момента на издаване на процесната ЗППАМ по отношение на жалбоподателя предварителното изпълнение на издадената ЗППАМ, с което е било временно отнето СУМПС е било отменено. Претендира разноски.

Ответникът – Старши полицай към СДВР РУ 06– в съдебно заседание не се явява и не се представлява. С писмени бележки депозиран на 20.07.2026г., неговия процесуален представител юрк. И. е изразил становище, че издадената ЗППАМ е правилна и законосъобразна, издадена от компетентен орган в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила. Моли се за потвърждаване на обжалваната заповед и за присъждане на разноски за

юрисконсултско възнаграждения. Прави се възражение за прекомерност на претендираните разноски от жалбоподателя.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM -2634511/10.05.2026, издадена от командир на отделение към СДРВ, 03 РУ СДВР, на основание чл. 171, т.1 б.„з“, гг) от ЗДвП по отношение на Ю. П. Г. е наложена принудителна административна мярка –временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца. Въпросната ЗППАМ е била обжалвана и е било поискано спиране предварителното изпълнение на същата. С Определение №21526 от 29.05.2026г. по адм.дело №6436/2026г. на АССГ е било спряно предварителното изпълнение на заповедта. Определението на съда е влязло в сила на 09.06.2026г. На 14.06.2026г. около 20.09ч. в [населено място] по Околовръстен път с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят управлявал собствения си л.а. „Ш. К.“, с регистрационен номер С., когато бил спрян за проверка от служители на 06 РУ СДВР. По отношение на жалбоподателя била направена справка и е установено, че същият е неправопособен, тъй като СУМПС е отнето от 10.05.2026г. по чл.140 от ЗДвП.

За констатираното нарушение е съставен АУАН № GA 4351193/14.06.2026г., връчен на нарушителя на същата дата.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на GRAM -1991491/14.06.2026 година по чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП на Старши полицай към СДВР РУ 06, с която е наложена ПАМ-прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца до 1 година, оспорена в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, проверката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт обхваща установяване компетентността на издалия го орган, спазена ли е изискваната от закона форма, спазени ли са материалните и процесуалните разпоредби при издаването му, както и дали е съобразен с целта на закона. Съдът е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на ИАА на така посочените основания, като не се ограничава само с основанията посочени от оспорващия.

Съдът намира, че оспорения административен акт е издаден от компетентен орган и в изискваната от закона форма.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Оспорвания акт е издаден от Старши полицай към СДВР РУ 06 в това му качество и е налице необходимата компетентност, съгласно заповед № 513з-6400/07.07.2023г. на Директора на СДВР и заповед № 513з-12086/14.10.2015г. на Директора на СДВР.

В обжалваната заповед изрично е посочено, че същата се основава на обстоятелствата, подробно изложени в съдържанието на акта за установяване на административното нарушение и с оглед

наличието на всички реквизити предвидени в разпоредбата на чл. 59, ал. 2 от АПК, следва да се приеме, че е издадена в предвидената от закона форма.

Същевременно обаче, в процесната ЗППАМ липсва ясно изразена воля на органа издал същата и мотиви, свързани със срока на приложение на прекратяване на регистрацията на ППС. В заповедта е посочено, че регистрацията е прекратена за срок от 6 месеца до една година, без да е конкретизиран точния срок на приложение на принудителната административна мярка. Това нарушение на административнопроизводствените правила е съществено, доколкото не е ясна волята на органа свързана със срока на процесната мярка. Законодателят е предвидил, че в хипотезата на чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство - без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Т.е. административния орган е следвало да определи конкретния срок на приложение на принудителната мярка в параметрите определени от закона от 6 месеца до една година. В случая, това не е направено, а е възпроизведена разпоредбата на закона, без да е конкретизиран срокът на мярка. Също така, не са изложени и мотиви за определяне на срока на приложение на ПАМ. Това води до извод, че са нарушени разпоредбите на чл.59, ал.2, т.4 и 5 от АПК, т.е. при издаване на оспорения акт е нарушено изискванията за ясно изразена воля в разпоредителната му част за срока за приложение на ПАМ и не са изложени мотиви за това обстоятелство, което е самостоятелно основание за отмяна на процесната ЗППАМ.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл.22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл.23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № GRAM -1991491/14.06.2026г. е издадена на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства. Приложената на лицето с обжалвания административен акт ПАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП от фактическа страна се основава на това, че на 14.06.2026г. около 20.09ч. в [населено място] по Околовръстен път с посока на

движение от [улица] към [улица], жалбоподателят управлявал собствения си л.а. „Ш. К.“, с регистрационен номер С., като е бил лишаван от правоуправление, според направената справка, тъй като СУМПС е отнето от 10.05.2026г. по чл.140 от ЗДвП.

Следователно наложената на жалбоподател принудителна административна мярка е в хипотезата на чл.171, т.2а, б.„а“, о от ЗДвП, а именно - след като е свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменияване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо свидетелство за управление /неправоспособен водач/ или лице лишено по от това право по съдебен или административен ред.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването, на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством приложеното към жалбата и прието Определение №21526 от 29.05.2026г. по адм.дело №6436/2026г. на АССГ, влязло в сила на 09.06.2026г./л.11-13/, с което е било спряно предварителното изпълнение на заповедта за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя. Определението е влязло в сила седем дни преди административния орган да наложи порцесната ЗППАМ. От същото се установява безспорно, че спрямо жалбоподателя не е налице основание да се приеме, че лицето е с временно отнето свидетелство за управление на МПС по реда на чл.171, т.1 или 4 от ЗДвП, тъй като предвиденото изпълнение на административния акт е било спряно. Предвид на което, от датата на влизане в сила на Определението на съда, административния акт преустановява действието си и не поражда предвидените в него санкционни последици до приключване на съдебното производство за обжалване на ЗППАМ.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава, подлежаща на отмяна.

С оглед изхода на спора и своевременно отправеното от жалбоподателя искане за присъждане разноски, на същия следва да бъде присъдена държавна такса от 5,11 евро, претендира се и адвокатски хонорар в общ размер на 1000 евро. По делото са представени доказателства установяващи заплащането на адвокатско възнаграждение. Направеното възражение от ответника за прекомерност на адвокатското възражение, е своевременно и основателно. Съдът съобрази фактическата и правна сложност на делото и извършените конкретни действия по предоставяне на правна помощ, както и предвиденото минимално възнаграждение в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за възнаграждението за адвокатската работа, а именно 511, 29 евро. Предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, обстоятелството, че същото е решено в едно съдебно заседание без разпити на свидетели или назначаване на експертизи, направено е искане за спиране на предварителното изпълнение на заповедта и по същото е изготвена касационна жалба, то адвокатското възнаграждение, което следва да бъде определено в случая е в размер на

600 евро.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Ю. П. Г., с ЕГН [ЕГН] Заповед за прилагане на ПАМ № GRAM -1991491/14.06.2026г. по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДвП на Старши полицай към СДВР РУ 06, с която е наложена ПАМ- прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца до 1 година.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Ю. П. Г., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет.5, ап.12 сумата от 605,11 евро разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5, изр. второ от ЗДвП.

Преписи от решението да се изпратят на страните.